

Sygn. akt I CSK 4480/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa Banku [...] spółki akcyjnej w W.
przeciwko E.K. i A.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym 29 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej A.S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 10 września 2021 r., sygn. akt I AGa 32/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi na rzecz radcy prawnego J.P. kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej A.S. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej A.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 września 2021 r.,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: 1) czy dopuszczalne jest przyjmowanie za własne przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy właśnie takie zarzuty są stawiane w samej apelacji oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia

zarzutów apelacji nie skutkuje przez Sąd drugiej instancji koniecznością własnej oceny materiału dowodowego co do stawianych wyrokowi zarzutów, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku; 2) czy sąd, mając możliwości przeprowadzenia rozprawy z fizycznym udziałem stron na rozprawie, przeprowadza ją w systemie zdalnym bez zbadania czy strony lub ich pełnomocnik mają możliwość w takiej rozprawie brać udział; 3) czy dopuszczalne jest oddalenie wniosków o kosztach procesu jedynie na podstawie własnych ocen a nie na podstawie jakiegokolwiek przepisu prawnego.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Kwestia dotycząca rozumienia wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku Sądu drugiej instancji rozpoznania sprawy w granicach apelacji była przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2022 r., II CSKP 149/22; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2021 r., II CSK 161/21). Nie zachodzi potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie. W odniesieniu do podniesionych dwóch dalszych kwestii skarżąca nie wskazała, z jakimi przepisami prawa wiążą się one. Nie przytoczyła ani nie uzasadniła takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Nie przeprowadziła żadnego wywodu prawnego dla wykazania, że wyartykułowane przez nią problemy stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019 poz. 68).

